

RAM GALLERI

8. JUNI - 6. AUGUST 1995

LIV ZACHRISSON, SVERIGE

GUL

Rigmor Hovland

Liv Zachrisson arbeider med det statiske og bevegelige i de rom-situasjonene hun skaper. I dette arbeidet som hun har kalt GUL spilles elementer opp mot hverandre for å skape bevegelse og foranderlighet gjennom *gjentagelse*. Det statiske og det levende-gjorte belyses gjennom en serie skikkelser støpt i voks og plassert lineært langs den ene veggflaten sammen med en sirkulær form som er projisert på gulvet i galleriet.

De enhetlige små og stille kvinneskikkelsene har en oppadstigende bevegelse som ender i et flammeformet hode. Hver skikkelse er

plassert på et trappetrinn og sammen med sitt skyggebilde danner de en glidende rekke som uttrykker en vibrerende, rytmisk, gjentakende ro. Det avbildede arkaiske kvinnemotivet symboliserer feminin energi og potens, fysisk uttrykt av de *gule* voksnansene.

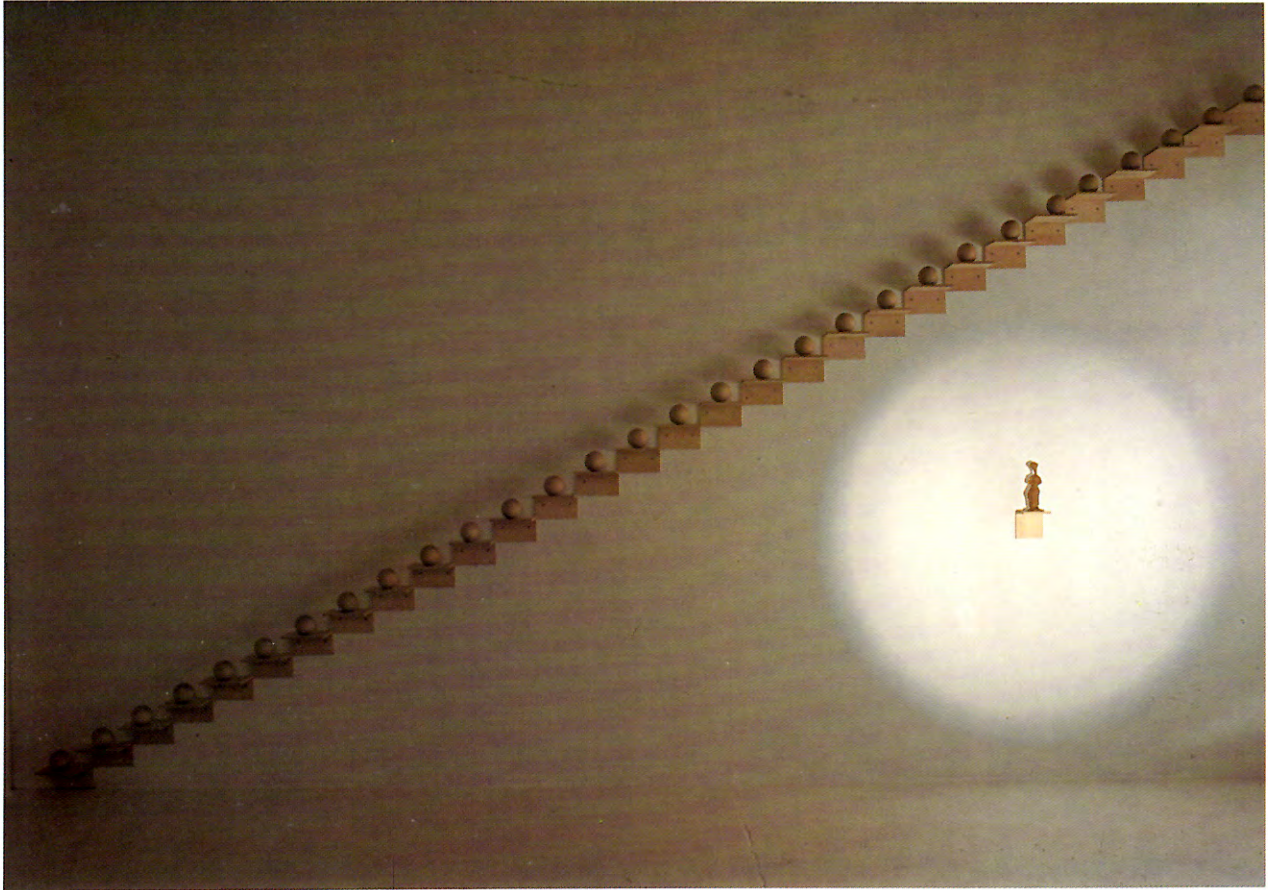
På gulvet er et lysende sentrum av pulserende bilder, som et forstørret kikkehull forblir sirkelen på stedet. Sirkelen symboliserer det globale, det som ikke tar slutt. Bevegelsen skapes av et projisert mønster dannet av vann, et nett og ild. Nettstrukturen som pumper inn og ut av bildet binder sammen de pulserende, rytmiske og sykliske intervallene. Hun ønsker å hente frem all den strøm og puls som er gjemt under

tilsynelatende rolige overflater eller uttrykkes gjennom behersket ro. Det finnes ingen begynnelse og slutt for gjentakelsen, - kun snitt kan synliggjøres.

YELLOW

Rigmor Hovland

Liv Zachrisson works with the static and movable in the space situation she creates. In this work, which she calls YELLOW, the elements play together in order to create movement and changeability through *repetition*. The static and real are illuminated through a series of figures cast in wax and placed linearly along the wall surface together with a circular form projected on the gallery floor. The uniform small and quiet

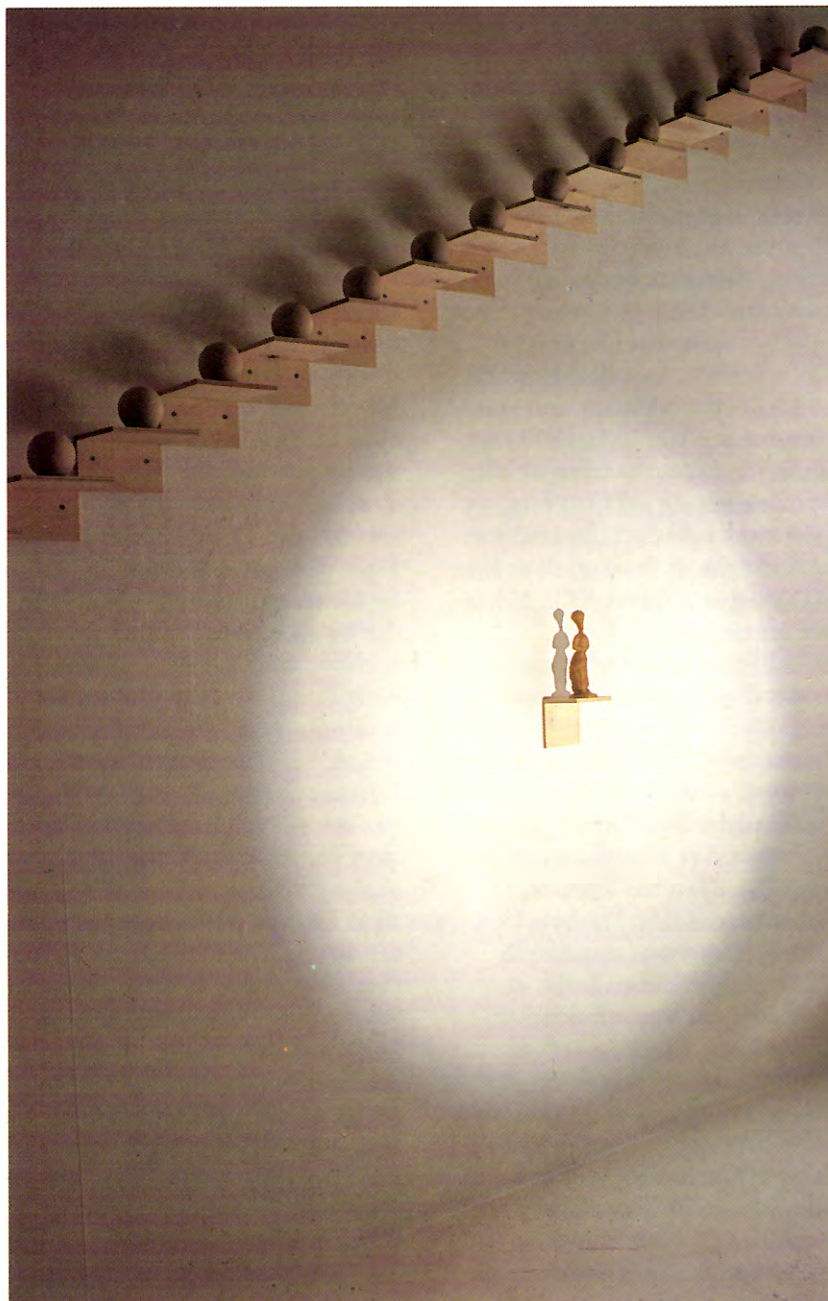
Liv Zachrisson: *Bærer/The Carrier*, 1995

women constitute an ascending movement ending in a flame-formed head. Each figure is placed on a step, and together with their shadow images, they create a sliding line, that expresses a vibrant, rhythmic and repetitive calmness. The represented, archaic woman motif symbolises feminine energy and poetry, physically expressed by yellow wax nuances.

On the floor is a centre of pulsating images, like an enlarged peephole, the circle remains on the spot. The circle symbolises the global - the perpetual. The movement is created by a projected pattern formed by water, a net and fire. The net structure, which is pumped in and out of the picture, combines the pulsating, rhythmic and cyclic intervals. She wants to extract all the cur-

rent and pulse that are hidden under apparently serene surfaces, or expressed through controlled calmness.

Translated by F. W. Ohldieck

Installasjonen er laget uavhengig av følgende tekst som er et utdrag fra "*Begrepet gjentakelse hos Søren Kirkegaard*", fra Kirkegaards samlede tekster, Gyldendal 1963.

Da Eleaterne negtede Bevægelsen, optraadte, hvad Enhver veed, Diogenes som Opponent; han optraadte virkelig; thi

han sagde ikke et Ord; men gik blot nogle Gange frem og tilbage, hvorved han meente tilstrækkeligen at have modbeviist hine. Da jeg i længere Tid havde beskæftiget mig, leilighedsviis idetmindste, med det Problem, om en Gjentakelse er mulig og hvilken Betydning den har, om en Ting vinder eller taber ved at gjentages, faldt det mig pludselig ind: Du kan jo reise til Berlin, der

har Du engang før været, og nu overbevise Dig om en Gjentakelse er mulig og hvad den har at betyde. I mit Hjem var jeg næsten gaaet istaae over dette Problem. Man sige hvad man vil derom, det vil komme til at spille en saare vigtig Rolle i den nyere Philisophi, thi *Gjentagelse* er et avgjørende Udtryk for hvad "*Erindring*" var hos Grækerne. Som da disse lærte, at al Erkjenden er

en Erindren, saaledes vil den nye Philosophie lære, at hele Livet er en Gjentagelse. Den eneste nyere Philosoph, der har havt en Ahnelse herom, er Leibnitz. Gjentagelse og Erindring er den samme Bevægelse, kun i modsat Retning; thi hvad der erindres, har været, gjentages baglænds; hvori- mod den egentlige Gjentagelse erindres forlænds. Derfor gjør Gjentagelsen, hvis den er mulig, et Menneske lykkeligt, medens Erindringen gjør ham ulykkeligt, under den Forudsætning nemlig, at han giver sig tid til at leve, og ikke strax i sin Fødselsstund seer at finde paa et Paaskud til at liste sig ud igjen af Livet, f.Ex. at han har glemt Noget. Erindringens Kjærlighed er den ene lykkelige, har en Forfatter sagt. Deri har han ogsaa fuldkommen Ret, naar man blot erindrer, at den først gjør et Menneske ulykkeligt. Gjentagelsens Kjærlighed er i Sandhed den ene lykkelige. Den har ligesom Erindringens ikke Haabets Uro, ikke Opdagelsens ængstende Eventyrlighed, men heller ei Erindringens Vemod, den har Øieblikkets salige Sikkerhed. Haabet er en ny Klædning, stiv og stram og glimrende, dog har man aldri havt den paa, og veed derfor ikke, hvorledes den vil klæde En, eller hvorledes den sidder. Erindringen er en aflagt Klædning, som, hvor skøn den end er, dog ikke passer, da man er voxet fra den. Gjentagelsen er en uoslidelig Klædning, der slutter fast og ømt, hverken trykker eller flagrer. Haabet er en deilig Pige, der smutter bortimellom Hænderne; Erindringen er en skøn gammel Kone, som man dog aldrig er tjent med i Øieblikket; Gjentagelsen er en elsket Hustrue, man aldrig bliver kjed af; thi det er kun det Nye, man bliver kjed af. Det Gamle bliver man aldrig kjed af; og naar man har det for sig, bli-

ver man lykkelig; og kun den bliver ret lykkelig, der ikke bedrager sig selv i den Indbildning, at Gjentagelsen skulde være noget Nyt; thi da bliver man kjed af den. Der hører Ungdom til at haabe, Ungdom til at erindre, men der hører Mod til at ville Gjentagelsen. Den, der blot vil haabe, han er feig; den der blot vil erindre, han er vellystig; men den, der vil Gjentagelsen, han er en Mand, og jo fyndigere han har vidst at gjøre sig den klar, desto dybere Menneske er han. Men den, der ikke fatter, at Livet er en Gjentagelse, og at dette er Livets Skjønhed, han har dømt sig selv og fortjener ikke bedre end, hvad der og vil hænde ham, at omkomme; thi Haabet er en vinkende Frugt, der ikke mætter, Erindringen er en kummerlig Tærepønge, der ikke mætter; men Gjentagelsen er det daglige Brød, der mætter med Velsignelse. Naar man har omseilet Tilværelsen, da skal det vise sig, om man har Mod til at forstaae, at Livet er en Gjentagelse, og Lyst til at glæde sig til den. Den, der ikke har omseilt Livet, før han begyndte at leve, han kommer aldrig til at leve; den, der omseilede, men blev mæt, han havde en daarlig Constitution; den, der valgte Gjentagelsen, han lever. Han render ikke som en Dreng efter Sommerfugle, eller staaer paa Tærne for at kigge efter Verdens Herligheder; thi han kjender dem; han sidder heller ei som en gammel Kone og spinder paa Erindringens Rok; men han gaaer rolig sin Gang, glad ved Gjentagelsen. Ja hvis der ingen Gjentagelse var, hvad var saa Livet? Hvo kunde ønske at være en Tavle, paa hvilken Tiden skrev hvert Øieblik en ny Skrift, eller et Mindeskrift om det Forbigangne? hvo kunde ønske at lade sig bevæge af alt det Flygtige, det Nye, der altid nyt blødgigt forlyster Sjælen? Dersom Gud selv

ikke havde villet Gjentagelsen, da var Verden aldrig blevet til. Han havde enten fulgt Haabets lette Planer, eller han havde tilbagekaldt Alt og bevaret det i Erindringen. Dette gjorde han ikke, derfor bestaaer Verden, og bestaaer derved, at den er en Gjentagelse. Gjentagelsen den er Virkeligheden, og Tilværelsens Alvor. Den, der vil Gjentagelsen, han er modnet i Alvor. Dette er mit Separat-Votum, der tilligement mener, at det ingenlunde er Livets Alvor, at sidde i sin Sopha og stange Tænder - og være Noget f. Ex. Justitsraad; eller at gaae adstadig gennem Gaderne - og være Noget, f. Ex. Velærværdighed; ligesaa lidet som det er Livets Alvor at være kongelig Beridder. Alt Sligt er i mine Øine kun Spøg, og som saadan stundom daarlig nok.

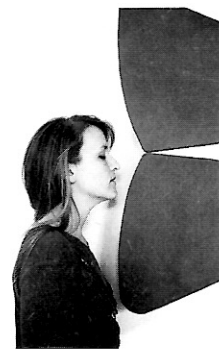
When the Eleatics denied motion, Diogenes, as everyone knows, came forward as an opponent. He literally did come forward, because he did not say a word but merely paced back and forth a few times, thereby assuming that he had sufficiently refuted them. When I was occupied for some time, at least on occasion, with the question of repetition whether or not it is possible, what importance it has, whether something gains or loses in being repeated - I suddenly had the thought: You can, after all, take a trip to Berlin; you have been there once before, and now you can prove to yourself whether a repetition is possible and what importance it has. At home I had been practically immobilized by this question. Say what you will, this question will play a very important role in modern philosophy, for *repetition* is a crucial

expression for what "recollection" was to the Greeks. Just as they taught that all knowing is a recollecting, modern philosophy will teach that life is a repetition. The only modern philosopher who has had an intimation of this is Leibniz. Repetition and recollection are the same movement, except in opposite direction, for what is recollected has been, is repeated backward, whereas genuine repetition is recollected forward. Repetition, therefore, if it is possible, makes a person happy, whereas recollection makes him unhappy - assuming, of course, that he gives himself time to live and does not promptly at birth find an excuse to sneak out of life again, for example, that he has forgotten something.

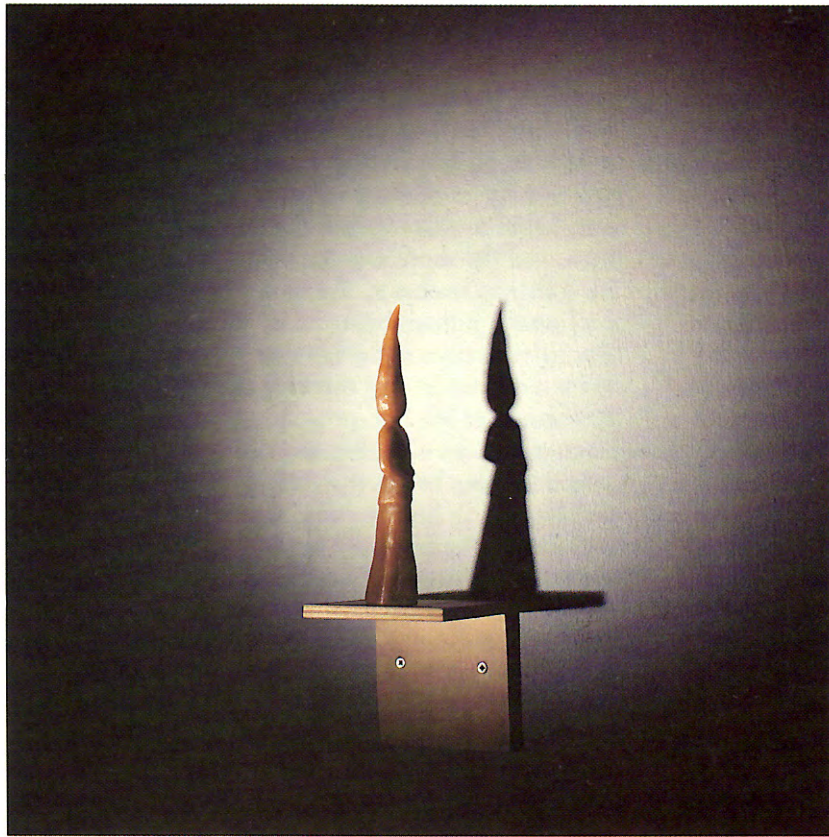
Recollection's love (Kjærlighed), an author has said, is the only happy love. He is perfectly right in that, of course, provided one recollects that initially it makes a person unhappy. Repetition's love is in truth the only happy love. Like recollection's love, it does not have the restless of hope, the uneasy adventurousness of discovery, but neither does it have the sadness of recollection - it has the blissful security of the moment. Hope is a new garment, stiff and starched and lustrous, but it has never been tried on, and therefore one does not know how becoming it will be or how it will fit. Recollection is a discarded garment that does not fit, however beautiful it is, for one has outgrown it. Repetition is an indestructible garment that fits closely and tenderly, neither binds nor sags. Hope is a lovely maiden who slips away between one's fingers; recollection is a beautiful old woman with whom one is never satisfied at the moment; repetition is a beloved wife of whom one never wearies, for one becomes weary only of what is new.

One never grows weary of the old, and when one has that, one is happy. He alone is truly happy who is not deluded into thinking that the repetition should be something new, for then one grows weary of it. It takes youthfulness to hope, youthfulness to recollect, but it takes courage to will repetition. He who will merely hope is cowardly; he who will merely recollect is voluptuous; he who wills repetition is a man, and the more emphatically he is able to realize it, the more profound a human being he is. But he who does not grasp that life is a repetition and that this is the beauty of life has pronounced his own verdict and deserves nothing better than what will happen to him anyway - he will perish. For hope is a beckoning fruit that does not satisfy; recollection is petty travel money that does not satisfy; but repetition is the daily bread that satisfies with blessing. When existence has been circumnavigated, it will be manifest whether one has the courage to understand that life is a repetition and has the desire to rejoice in it. The person who has not circumnavigated life before beginning to live will never live; the person who circumnavigated it but became satiated had a poor constitution; the person who chose repetition - he lives. He does not run about like a boy chasing butterflies or stand on tiptoe to look for the glories of the world, for he knows them. Neither does he sit like an old woman turning the spinning wheel of recollection but calmly goes his way, happy in repetition. Indeed, what would life be if there were no repetition? Who could want to be a tablet on which time writes something new every instant or to be a memorial volume of the past? Who could want to be susceptible to every

fleeting thing, the novel, which always enervatingly diverts the soul anew? If God himself had no willed repetition, the world would not have come into existence. Either he would have followed the superficial plans of hope or he would have retracted everything and preserved it in recollection. This he did not do. Therefore, the world continues, and it continues because it is a repetition. Repetition - that is actuality and the earnestness of existence. The person who wills repetition is mature in earnestness. This is my private opinion, and this also means that it is not the earnestness of life to sit on the sofa and grind one's teeth - and to be somebody, for example, a councilor - or to walk the streets sedately - and to be somebody, for example, His Reverence - any more than it is the earnestness of life to be a riding master. In my opinion, all such things are jests, and sometimes rather poor ones at that.

LIV ZACHRISSON
 født 1958, Sverige
Separatutstillinger/Solo exhibitions:
 1992 UKS, Oslo.
 1990 Galleri Stenhusgården,
 Linköping, Sverige.
 Kunsthåndverkernes årstutstilling.
Offentlige innkjøp/Collections
 Norsk Kulturråd
 Linköpings Kulturnamnnd
Utsmykkinger
 Bamle videregående skole, 1987.

Liv Zachrisson: Ildbærer/The Carrier of fire, 1995

Liv Zachrisson: Bærer/The Carrier, 1995